

Cronică

„Enescu și contemporanii săi“, într-o după-amiază transfigurată

Recitalul susținut luni la Ateneu de Clara Cernat, alături de Thérèse Dussaut, a impresionat printr-un program bine condus și prin sunetele catifelate și perlate ale vioarei, violei și pianului

Ideea inițierii seriei intitulată „Enescu și contemporanii săi“ – ce a debutat Sâmbătă, 5 Septembrie la Sala mică a Palatului cu recitalul violoncelistei Marie Hallynck și al pianistului Cédric Tiberghien – mi se pare deosebit de inspirată, întrucât oferă posibilitatea unei duble cunoașterii și evaluări a creației enesciene:



GABRIELA SABĂU

Ploaia și toa
cenușie care
sosit prea
devreme în
București nu
ținut melom
departe de
Ateneul Rom
în după-am
zilei de luni

pe de o parte, din perspectiva comparării ei cu operele unora dintre confrăți – în fapt, a integrării sale în „spiritul timpului” –, pe de altă parte, din perspectiva interpretărilor datorate artiștilor de peste hotare. În acest context s-a situat și recitalul susținut Luni, 7 Septembrie, la Ate-neul Român, de către violonista și violista Clara Cernat – rezidentă în Franța de peste două decenii – și pianista franceză Thérèse Dussaut – două nume bine cunoscute publicului nostru.

Ales cu sensibilitate și inteligență, programul a relevat latura impresionistă, nu doar a muzicii de tinerețe a lui George Enescu – „Konzertstück” pentru violă și pian (1906) și Sonata „Torso” pentru vioară și pian (1911), pe care Clara Cernat a imprimat-o cu exact un deceniu în urmă, împreună cu soțul ei, Thierry Huillet, pentru Casa de discuri „La nuit transfigurée” –, ci și a câtorva partituri din tinerețea contemporanilor lui: Paul Hindemith – Sonata în Fa major pentru violă și pian, op. 11, nr. 4

(1922) –, Francis Poulenc – Sonata pentru vioară și pian op. 11 (1942) – și Maurice Ravel – „Tzigane”, de asemenea pentru vioară și pian (1924).

Ineditul recitalului l-a constituit atât apariția Clarei Cernat în calitate de violonistă, cât și includerea în program a două lucrări din zilele noastre: „Preludiu” pentru violă și pian de Thierry Huillet și „Printemps” de Robert Dussaut: prima, tutelată de spiritul enescian, venit din Sonata a III-a „în caracter popular românesc”, adânc înrădăcinat în spiritul pianistului francez – pasionat promotor al muzicii lui George Enescu în compania Clarei Cernat –, iar cea de-a doua, un „crochiu” impresionist cu ecouri din rafinamentul stilistic al unui César Franck.

În prima parte a după-amiezei de luni, Clara Cernat a schimbat vioara cu viola, în „Konzertstück” de George Enescu, „Preludiu” de Thierry Huillet și Sonata op. 11, nr. 4 de Paul Hindemith. Impresi-

onismul cu accente romantice al piesei lui Enescu s-a reflectat în lucrarea lui Thierry Huillet, dar și în Sonata lui Hindemith. Sunetul violei Clarei Cernat a avut o rezonanță caldă, catifelată, confesivă, într-o deplină concordanță cu per-lajul și fluența melodică ale pianului. Simțul echilibrului diferitelor intensități sonore, știința de a valorifica „cezurile” frazei muzicale și anvergura pianistică au transformat-o pe Thérèse Dussaut într-un partener ideal pentru Clara Cernat – energică și visătoare, cu o tehnică spectaculoasă și o cunoaștere a detaliului infinitesimal, ce conferă muzicii o aură transcendentă, chiar și în pasajele de maximă virtuozitate.

În partea a doua a programului, Clara Cernat a apărut în postura de violonistă, interpretând, alături de Thérèse Dussaut, Sonata „Torso” de George Enescu, Sonata pentru vioară și pian de Poulenc, piesa lui Robert Dussaut și celebra „Tzigane” de Ravel. Frazele ample, gene-

roase, elegante, nuanțate, cu pauze expresive, pe care Clara știe să le valorifice, investindu-le cu spiritualitate, au făcut corp comun cu precizia ritmică și tehnicitatea pusă mereu în slujba expresiei de către Thérèse Dussaut. După Sonata neliniștită, dar și jucăușă și grațioasă, a lui Poulenc, în care Clara Cernat și-a dezvăluit latura ludică a personalității sale și după piesa onirică „Printemps” a lui Dussaut – o adevărată impresie picturală, ca o acuarelă –, programul s-a încheiat strălucit cu rapsodia „Tzigane” de Maurice Ravel.

La cererea unui public vădit entuziasmat, cele două interprete au mai cântat – transfigurate de fluidul muzicii și al comuniunii umane și artistice – Habanera, din Rapsodia spaniolă de același Maurice Ravel. S-a pecetluit astfel o splendidă colaborare, menită să confere o nouă prospețime personalității lui George Enescu.

Despina Petecel-Theodoru